

Szeniorok a Mátrában

A Magyar Geofizikusokért Alapítvány támogatásával idén Mátra környékére látogattunk. Szeptember 11-én egy esős reggel, hét órától gyülekeztünk az MFGI Stefánia úti székháza előtt. A 49 fős busz fél nyolcra megtelt, elindultunk a Mátrai Erőmű Zrt. főbejáratához.

Az erőműben professzionális fogadtatásban volt részünk. A fogadóteremben egy filmvetítés keretében általános képet kaptunk az elektromos energia előállításáról, a részvénytársaság működéséről; ezt követően pedig a lignitvagyonról, annak földtani környezetéről, a termelési módról. Választ kaptunk érdeklődő kérdéseinkre is, majd mindenki megkapta a látogatók számára rendszeresített piros kobakot. A bányászok szállítására szolgáló teherautókra ültünk, és ledőcögtünk a Visontai bányába. A tengerszint körüli mélységben fekvő bányaudvarról megcsodáltuk a kilométer hosszan elnyúló lignitlepeket, a hatalmas bányagépeket – köztük számos, ma is működő NDK gyártmányút – és a holdbéli

táját. Köszönet az Erőmű vezetőinek és szakembereinek a szívélyes, szakmailag gazdag fogadásért.

A mátrafüredi Benevár étteremben elfogyasztott ebéd után az MTA piszkéstetői csillagvizsgálóját látogattuk meg. Kelemen János csillagász szakvezetésével ismerkedtünk munkájukkal, és láttuk, földhözragadt anyagi kötöttségek béklyójában hogyan kutatják a távoli Univerzum égi csodáit.

Programunkat az ELGOSCAR-2000 Környezettechnológiai és Vizgazdálkodási Kft. telephelyén zártuk. Magyar Balázs pincéjében a baráti fogadásnak csak sofőrünk munkaideje szabott szigorú határt.

A száraz tények felsorolása mellett legyen szó a lényegről is – miért szeretjük és várjuk ezeket az együttléteket –, s álljon itt a szerző engedélyével dr. Komlóssy György tagtársunk kedves levele.

Rezessy Géza

Tisztelt MGE Titkárság, kedves Geofizikus Barátaim, Kollegáim!

Ezúton is megköszönöm az MGE Titkárságának a pompás kirándulás megszervezését, barátainak, kollegáimnak, ismerősöknek és ismeretleneknek egyaránt barátságukat.

El kell mondanom, hogy – még geológus létemre is – nagyon jól éreztem magamat köztetek. Ez nem vicc! Ezért írom most ezt a „Memorandum”-ot.

Jó volt együtt lenni. Jó volt persze régen évtizedekkel ezelőtt is, de akkor mi ezt (talán többen, talán kevesebben) nem is vettük észre. Olyan, mint maga az ifjúság, amikor az ember benne él: észre sem veszi, mekkora kincs. Mi egykoron közel azonos időben kezdtünk el dolgozni. Ma már az időkülönbség elhanyagolható semmiség. Nem volt könnyű világ. Mi mindannyian végig dolgoztunk közel egy fél évszázadot, ki meg annyit, ki még többet is. Nem volt könnyű. Magyarorszáért valamit tenni, tettekben és nem szavakban, nem volt könnyű. Lehettek ugyan sikereink is, de volt részünk megaláztatásban is. Tudjátok, ez utóbbi az az eset, amikor az ember egy novemberi esős napon lehajtott fejjel ballag az úton és mormolja:

„... ha egy úri lócsiszárral találkoztam és bevert sárral, nem pöröltem, félre álltam, letöröltem ...”

És kinek közölünk nem volt ebben része? Igaz, én letörölni letöröltem, de pörölni már csak pöröltem, mert lázadni, lázadni azt már csak tudtam. Ez genetika. Miközben meg ott vannak körülöttem a többiek, remegve, gyáván szemlesütve. De hisz én emlékszem jól, még ifjú voltam, buta kis fejemben csodálatos víziók lobogtak, egyetlen szívnek láttam a világot, melyben gyönyörű eszmék lobogtak. Mert akkor nekünk még volt hitünk, és voltak eszméink, kinek ilyen, kinek olyan, de legalább volt. De a „más hitűek” azért nem gyűlölték egymást. Bennünk a közös akkor leginkább a tenni akarás volt. Együtt indultunk, ott szorongattuk tenyerünkben tehetségünk gyémántjait, melyek az évek során briliánsná csiszolódtak. Nem is az a kérdés, mekkora volt ez a tehetség, mákszemnyi vagy Gellért-hegynyi. A kérdés az, hogy azt milyen művesre csiszoltuk. Egy mákszemnyi briliáns is tud ragyogni, egy Gellért-hegynyi is lehet homályos, ócska, vacak kötömb.

Olyan jó volt közétek leülni! Szemetekbe nézni. Lehet, hogy okosabbak vagyunk, mint ötven-hatvan évvel ezelőtt, de hogy szebbek nem lettünk, az egyszer már biztos. És mégis a szemek! Akiket ismertem még hallgató koromból, mindenkinek leginkább a szemére emlékszem. Ahogy

beszélgetek velük, az a többé-kevésbé már megfáradt szem ott ül az idők múlásával felszántott arcon, szóval, ahogy beszélgetek velük, egy-egy pillanatra bevillant a 18 éves szem és annak gömbtükrében pedig a boldog ifjúságom emléke.

Elmúlt az ötven-hatvan év, és mi maradt még? Maradhattak még kis hittörédek, maradhattak még eszmemorzsák. Be kell ennyivel érnünk, és boldogok lehetünk, hogy együtt lehettünk, jó szívvel, barátsággal.

Köszönöm. „Veletek jövőre ugyanitt” jeliségre:

Komlóssy György,
egy magyar geológus

A Mátrai Erőmű bányagödre

A lignitbánya

Piszkéstető

A csillagvizsgáló

Az ásványgyűjtemény

Magyar Balázs fogadja a vendégeit

Csoportkép a pince előtt

A kirándulás képeit *Vida Zsolt* tagtársunk készítette